

Сега, въ първата заповѣдь — „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичката си душа, съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила,“ Христосъ дава правила и методи, които ние разбираме. Сърцето, това е съзнателниятъ животъ. Умътъ, това е самосъзнателниятъ животъ. Душата, това е подсъзнателниятъ животъ, а силата на духа, това е свърхсъзнателниятъ животъ. Слѣдователно, вие, които разбирате математиката, ще направите тия пермутации: ще образувате двата полюса на Духа и ще турите сърцето на противоположния полюсъ, защото животътъ не седи въ самосъзнанието и съзнанието; това сж прѣходни етапи, прѣзъ които душата трѣбва да мине. Това е движение.

Ти очаквашъ бждещето си благо. Можешъ да се радвашъ на нѣща, които въ миналото си приживѣлъ, или пъкъ на нѣща, които въ бждеще ще прѣживѣешъ, но никога не можешъ да се радвашъ на нѣща, които прѣживѣвашъ въ настоящия моментъ. Всичкиятъ ни животъ седи или въ бждещето, или въ миналото. Слѣдователно, който очаква щастието си въ сегашния моментъ на своето съзнание, той всѣкога се лъже. Въ съзнанието всѣкога има едно жило на горчевини—тѣ сж процеси на чистене. Въ съзнанието и самосъзнанието спада законътъ на жертвитѣ, защото въ тѣхъ ние почваме да виждаме своитѣ грѣшки, постѣпкитѣ на миналото, и тогава, въ подсъзнанието на нашата душа, която носи всичко отъ миналото си, въ свърхсъзнанието на Духа, който сега слиза и твори, който носи бждещето знание, т. е. онова, което Богъ сега твори въ свѣта, само тогава ще почне да се проявява между тѣзи два полюса божествената Любовь.

Сега азъ виждамъ, че въ вашитѣ кѣщи често има нѣкакви останки. За примѣръ, нѣкой ходилъ на Света-гора, донесълъ си нѣкое малко парченце отъ тамъ, и го туря въ кѣщата си, като светины. Другъ ходилъ на Божи-гробъ, донесълъ отъ кръста на Христа нѣщо, оставилъ го въ кѣ-